

Toneelgroep Maastricht brengt 'een feest van een voorstelling'

'Wees liefde en verwacht er niks voor terug'

Anniek Pheifer en Jeroen Spitzenberger spelen onder meer de rol van Cat en Mitchell, een groepie en een rockster. | Foto: Ben van Duin

Michel Sluysmans.

| Foto: Stephan Vanfleteren

Door Annerieke Simeone

Een aantal uur nadat we hebben opgehangen, stuurt Michel Sluysmans, artistiek leider van Toneelgroep Maastricht, een foto via de app. Het is een flyer van zijn nieuwe voorstelling 'Noem het maar liefde'. Met kapitalen staat erop geschreven: 'Wees liefde en verwacht er niks voor terug.' De zin komt terug in de voorstelling. Een opmerkelijke zin, want zo altruïstisch zijn de hoofdrolspelers niet. Iedereen lijkt in eerste instantie op zoek naar seks, net zoals bij 'Reigen', de voorstelling van de Oostenrijkse schrijver Arthur Schnitzler, waarop 'Noem het maar liefde' gebaseerd is.

"Reigen, over het decadente leven in Wenen rond 1900, was een controversieel stuk dat lange tijd niet mocht worden opgevoerd," vertelt Sluysmans vanuit zijn woon- en werkadres in Maastricht. "De bourgeoisie vond het afschuwelijk. Maar toen ik voor de eerste keer een uitvoering van 'Reigen' zag, vond ik het juist heel mooi. Voor mij draaide het niet om de seks. Wat ik zag, was dat achter het succes van de stad, achter de gevels, de mensen eenzaam waren en naar intimiteit zochten."

Ilja Leonard Pfeijffer, een van jullie huisschrijvers, vroeg je er een moderne versie van te maken.

"Reigen is een gedateerd stuk. In Schnitzlers uitvoering gaat het bijvoorbeeld over de graaf en het dienstmeisje, terwijl ik het over de directeur en zijn secretaresse wil hebben. Of over de vrouw van veertig die nog kinderen wil of over de eenzame jongen met zijn seksrobot. Aan Ilja heb ik gevraagd: schrijf een stuk met verschillende personages die worstelen met het vinden van de liefde, jong en oud, laag- en hoogopgeleid. Het is een heel herkenbare, eigentijdse komedie geworden. Vaak begint een scène als een cliché of juist hilarisch, maar Ilja kan een scène laten kantelen, waardoor het ook ontroerend wordt."

De vijftien scènes spelen zich af in het befaamde, maar fictieve Majestic Imperial Hotel. Met telkens een andere ontmoeting. Of zit er ook een rode draad in het verhaal?

"Zeker, het onderliggende thema is de terugkeer van het oude rockfe-

nomeen Mitchell, een Mick Jagger-achtig type, en zijn vrouw Cat naar het hotel waar ze elkaar voor het eerst ontmoetten. Mitchell had een wild leven met drank en drugs achter de rug, zijn vrouw was ooit een groepie. Zijn geheugen is inmiddels aangetast. De vrouw verzorgt hem nu. Zij vertelt hem verhalen over vroeger, maar maakt het net iets mooier dan het was. Hun relatie was allesbehalve liefdevol, maar Cat haalt herinneringen op aan een leven dat zij geleefd hadden kunnen hebben."

Je vroeg je goede vriendin Anniek Pheifer om onder meer de rol van Cat te spelen. Waarom?

"Ik heb weleens eerder gepolst of Anniek iets voor Toneelgroep Maastricht wilde doen, maar toen was ze nog in vaste dienst bij Het Nationale Theater. Nu kon ik haar eindelijk vragen. Voor deze voorstelling is Anniek erg geschikt. Ze is heel intuïtief, bij haar gaan humor en tragiek hand in hand. Nadat ze ja had gezegd, heb ik een groepje om haar heen gevormd. Met Jeroen Spitzenberger (die de rol van oude rocker speelt, red.) had ze al vaker op het

'Cat haalt herinneringen op aan een leven dat zij geleefd hadden kunnen hebben'

podium gestaan. Dat klikte goed. Ik heb ook gekeken naar de hele samenstelling. Want je speelt veertig keer door het hele land met elkaar op het toneel. Dan is het wel fijn als je het na de negenendertigste keer ook nog leuk hebt. Waar de mensen eenzaam zijn op het toneel, vormen ze in het echt een hechte groep."

De pers is lovend over 'Noem het maar liefde', Hein Janssen van de Volkskrant noemt het 'een feest van een voorstelling', De Telegraaf complimenteert je met je muzikaal sterke cast. En Trouw roemt Pfeijffers 'bloemrijke taal', maar heeft ook een kritiekpunt, namelijk dat Pfeijffer 'een vilein, maar nergens schurende commentaar geeft op de tijdgeest'. Mischien miste recensent Sander Hiskemuller een moraal in het verhaal?

"Een moraal vind ik niet zo interessant, het gaat om de premisse. Het gaat juist over de tijd van nu. Een tijd waarin alles wordt afgewogen. Als Tinderdate je niet bevalt, ga je weer door naar de volgende persoon. Maar kijk naar Cat. Die haalt mooie herinneringen op, terwijl de werkelijkheid niet zo mooi is. Het is prachtig dat zij een nieuw verleden voor hem verzint. Voor haar is de liefde belangeloos."

Toneelgroep Maastricht, 'Noem het maar liefde', woensdag 24 en donderdag 25 april. Meer informatie: www.ks.nl